

بررسی تطبیقی معماری ارگانیک و معماری پایدار در معماری سنتی ایران

علی کارگر*^۱، لیلا شیری آذر^۲

۱- دانشجوی رشته معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد صوفیان (alikargar94@gmail.com)

۲- مدرس دانشگاه آزاد اسلامی صوفیان، گروه معماری (leilashiriazar@yahoo.com)

چکیده

مفهوم پایداری در دهه ۱۹۷۰ میلادی، نتیجه آگاهی بشر نسبت به مسائل محیط زیست و مشکلات فرهنگی- اجتماعی و اقتصادی می‌باشد. یکی از مهم-ترین اهداف توسعه پایدار و معماری ارگانیک، حفظ طبیعت و اصلاح نگاه به آن است و تجلی توسعه پایدار در حوزه محیط ساخته شده، معماری پایدار نامیده می‌شود. آنچه که در این مقاله مورد توجه قرار گرفته است، رویکرد معماری پایدار نسبت به مسائل محیطی است؛ هر چند که جدا کردن این موضوع از سایر جنبه‌های اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی، کاری دشوار است. هدف این تحقیق، جستجوی نظریه‌های زیست محیطی توسعه پایدار و معماری پایدار می‌باشد که در نهایت در مقایسه با برخی از نگرش‌ها و دیدگاه‌ها نسبت به طبیعت قرار می‌گیرد تا نواقص آن تکمیل گردد. متن حاضر با استفاده از مطالعه تطبیقی و تحلیلی روش‌های موجود در مراجعه به سنت‌های معماری ایرانی، به شناخت نقاط ضعف و قوت آنها می‌پردازد، به این ترتیب در این مقاله سعی گردید تا ویژگی‌های معماری سنتی ایران بررسی شود تا بدین طریق به ارتباط معماری سنتی در جهت استفاده بهینه از انرژی و پایداری اشاره کرد. بنابراین ابتدا به مفاهیم و تعاریف معماری ارگانیک و معماری پایدار می‌پردازد. چارچوب نظری تحقیق حاکی از این است که فضا های معماری در هر اقلیم در گذشته به صورت قابل ملاحظه ای تحت تاثیر محیط قرار داشته‌اند و عوامل متعددی در معماری سنتی ایران تأثیرگذار بوده‌اند. در این مقاله سعی بر آن است تا با روش توصیفی و استفاده از منابع کتابخانه‌ای به بررسی معماری پایدار و معماری ارگانیک در معماری سنتی ایران بپردازیم. نتایج تحقیق حاکی از آن است که وجه مشترک معماری سنتی و معماری پایدار، استفاده بهینه از منابع موجود در طبیعت بدون آسیب رساندن به طبیعت است.

واژه های کلیدی: معماری ارگانیک، معماری پایدار، اقلیم، خانه، تبریز.